Cajteng

POSEBNA IZDAJA OB ZAKLJUČKU

BOHORIČEVEGA LETA

junij 2021

KAZALO

UVODNIK 3
KULTURNI DAN OB ZAKLJUČKU BOHORIČEVEGA LETA 4
MEDGENERACIJSKO SREČANJE OB KNJIGI..... 24
SLOVO OD DEVETOŠOLCEV 25

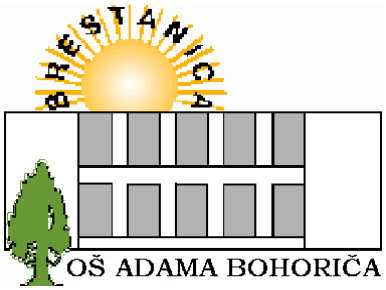

UVODNIK

Naša šola je bila zgrajena leta 1966. V šolski kroniki je zapisano:

Dne 6. februarja 1966, ob 7.30, so se na stežaj odprla vrata nove, svetle, moderne šole, ki je vabila, a obenem tudi rotila otroke: »Le vstopite, uporabljajte me, a čuvajte in cenite, saj sem uresničitev in plod dolgoletnih želja vas, vaših staršev in pedagogov.«

Na pobudo tedanjega kolektiva se je šola poimenovala po Adamu Bohoriču, našem rojaku, zaslužnem prosvetitelju iz 16. stoletja, avtorju prve slovnice iz leta 1584.

Leto 2020 je bilo posvečeno 500-letnici rojstva prvega slovničarja slovenskega jezika in protestantskega šolnika Adama Bohoriča. Naše načrte ob tem letu smo zaradi epidemije prilagajali, spreminjali, nekaj pa jih vseeno uresničili.

S kulturnim dnem, ki smo ga poimenovali **ADAM BOHORIČ**, pa smo povezali vse dosedanje in današnje dejavnostmi v časopis Cajteng.

Bodimo ponosni, da smo v šoli, ki nosi njegovo ime.

Prijetne trenutke ob prebiranju Cajtenga vam želim.

Martina Ivačič, ravnateljica

KULTURNI DAN OB ZAKLJUČKU BOHORIČEVEGA LETA

ADAM BOHORIČ

Leto 2020 je bilo posvečeno obeležitvi 500. obletnice rojstva prvega slovničarja slovenskega jezika in protestantskega šolnika Adama Bohoriča.

To je gospod, ki nas vsako jutro prijazno sprejme, ko vstopamo v šolo, in nam z malo domišljije pomaha v pozdrav, ko jo zapuščamo.

To je mož, ki se je domnevno rodil v Brestanici.

In to je mož, ki je za slovenski jezik in za slovenski narod naredil enega prvih korakov.

V torek, 8. junija, smo na šoli izpeljali kulturni dan, s katerim smo obeležitvi obletnice naredili piko na i. Na šoli so potekale raznolike dejavnosti in učenke ter učenci so ustvarili čudovite izdelke, ki krasijo našo šolo. Med dejavnostmi je gospa knjižničarka učencem podelila priznanje za bralno značko.

Nekaj utrinkov s kulturnega dne si lahko pogledate v nadaljevanju, učiteljica Marjanca pa je pripravila še čudovit pano pri vhodu, kjer so razstavljeni izdelki vseh učencev.

Pano ob vhodu v šolo.

PRVI RAZRED

V prvem razredu so učenci ustvarjali frotaž.
Frotažu bi lahko rekli tudi drgnjenka, saj gre pri tej grafični tehniki za to, da list papirja položimo na reliefno površino (lubje, les, kamen, mreža, čipke …) in z voščenko drgnemo po njegovi površini. Učenci so s frotažem izdelali svoje ime, nato pa so se zabavali še ob izdelavi posebnih okvirjev iz papirja. Nastale izdelke so obesili na hodniku pred svojim razredom.

Všeč mi je bilo, da je bil drugačen dan.

Lili Žibert, 1. razred

1. a pozorno posluša razlago učiteljice.

Najbolj všeč nama je bilo, ko smo risali vzorce in izrezovali naša imena.

Nik Moškon in Max Purkat, 1. razred

Ustvarjanje.

Izdelki.

DRUGI RAZRED

V drugem razredu so učenci ustvarjali z barvami razigrana imena, sestavljali lepe misli iz črk revijalnega papirja, iskali »Bohoričeve« besede, spoznavali življenje in delo pomembnega moža naše Brestanice in se zabavali. Učenci so svoje umetnine razstavili na šolskem hodniku pri svojem razredu.

Hišice.

Ta dan mi je bil zelo všeč, ker je bil najboljši v tem letu, ker smo izvedeli veliko novega o Bohoriču.

Žan Lužar, 2. razred

Z barvami razigrana imena.

Lepe misli iz črk.

Veliko smo izdelali in smo šli pred šolo pogledati kip Adama Bohoriča. Veliko smo izvedeli o njem, Juriju Dalmatinu in Primožu Trubarju. Tudi veliko smo se zabavali. Ta dan je bil zelo lep, veliko smo se naučili in novega izvedeli. Pogledali smo kratek film in zelo smo se zabavali.

Lea Grmšek in Elizabeta Kukovičič, 2. razred

TRETJI RAZRED

Učiteljica Katja je z učenci ustvarjala črke iz kartona. Nekateri učenci so črke polepili z drevesnimi vejicami, drugi pa so jih okrasili s kolaž papirjem.

Tretješolci med ustvarjanjem.

Ta dan mi je bil zelo všeč, ker je cel naš razred dobil priznanje za bralno značko. Najbolj všeč mi je pa bilo, ko smo lepili palčke na črke.

Gašper Mozer, 3. razred

Dan mi je bil zelo všeč zaradi Adama Bohoriča, ustvarjanja in iskanja besed. Ta dan je bil najboljši.

Leana Kunej, 3. razred

Izdelki v 3. a.

Bil je super dan, ker smo delali črke in gledali film o Adamu Bohoriču.

Ida Sluga, 3. razred

ČETRTI RAZRED

Učiteljica 4. razreda, Anja, se je odločila, da bodo z učenci delali likovno nalogo na temo kiparstva. Učenci so nabrali veje, jih razlomili in jih prilepili na izrezane kartonske črke.

Današnji dan se mi je zdel zelo kreativen. Lepljenje črk je bilo domiselno, saj me je poneslo v čas Bohoriča.

Katja Čerkuč,
4. razred

Učenci 4. razreda med ustvarjanjem.

Danes sem izvedel veliko novega o Bohoriču.
Dan je bil zanimiv, všeč mi je bilo lepljenje vejic.

Andraž Povhe, 4. razred

Izdelki v 4. a.

PETI RAZRED

V petem razredu so učenci izdelovali skulpture iz kartonastih škatel, katere so prebarvali z belo barvo, nato pa so jih poslikali s prijaznimi besedami, prikupnimi slikami in kaširanimi črkami.

5. a med ustvarjanjem.

Kulturni dan je bil zelo zanimiv, zelo smo se zabavali.

Maja Hriberšek, 5.razred

Skozi cel dan smo barvali škatle ter kaširali črke, ki smo jih nalepili na škatle.

Nik Junkar, 5. razred

Končni izdelek.

Končni izdelek.

ŠESTI RAZRED

V šestem razredu so učenci ustvarjali inicialke na platno. Skupaj so ustvarili napis »OSNOVNA ŠOLA ADAMA BOHORIČA BRESTANICA«.

Izdelki v 6. a.

Danes smo na platna risali črke in sestavili napis »OSNOVNA ŠOLA ADAMA BOHORIČA BRESTANICA.«

Nika Kovačič, 6. razred

Dan mi je bil všeč, takšne črke smo delali že lani in so res zanimive.

Tilen Zupančič Jevšnik, 6. razred

SEDMI, OSMI IN DEVETI RAZRED

V sedmem, osmem in devetem razredu so učenci delali portret Bohoriča z barvami za steklo. Slikali so na folijo, nato pa so naredili še okvir.

Bilo mi je zelo zanimivo, ker smo ustvarjali, še bi ponovila.

Zoja Požeg Dular, 7. b

Današnji dan je bil zelo zanimiv. Najprej smo se pogovorili, nato je pa sledil umetniški del.

Alen Vovk, 7. a

Danes mi je bilo zelo všeč in hkrati je bilo poučno. Naučila sem se veliko novega in se zelo zabavala med ustvarjanjem.

Tisa Ljubi, 7. b

Na današnjem kulturnem dnevu smo se naučili veliko novih stvari, najprej smo si ogledali film o Adamu Bohoriču, potem smo spoznali novo likovno tehniko ter ustvarjali, na koncu pa smo imeli še podelitev bralne značke.

Zala Simonišek, 8. razred

Kulturni dan mi je bil všeč, saj smo si ogledali zanimivo predstavo. Nato pa preizkusili novo likovno tehniko, ki je bila zelo zanimiva.

Tinkara Umek, 8. razred

Končni izdelki.

Nekaj učencev iz devetega razreda je na odru delalo stensko poslikavo. Ustvarili so križanko, ki jo sestavljajo besede v povezavi z Adamom Bohoričem.

Današnji dan je bil zanimiv, saj sem pomagal pri poslikavi stene na odru. Delali smo križanko o Bohoriču.

Kristian Kozmus, 9. razred

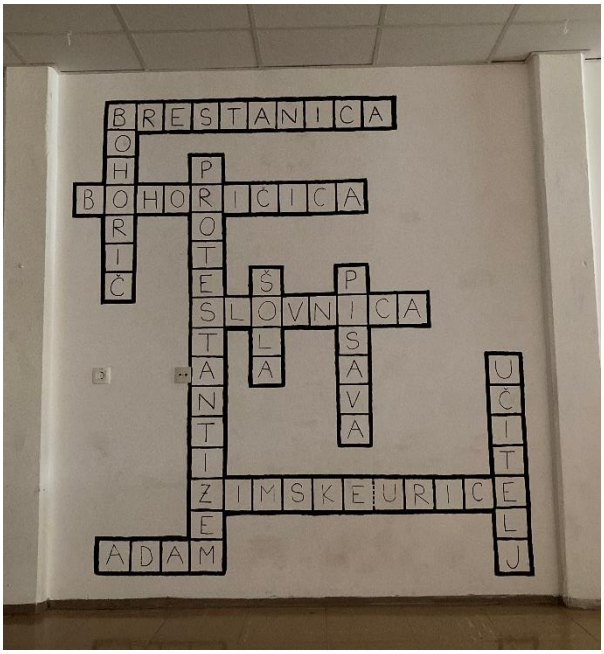

BRALNA ZNAČKA

BRALNA SEZONA 2020/2021 IN PODELITEV PRIZNANJ ZA BRALNO ZNAČKO

V torek, 8. 6. 2021, smo na naši šoli v sklopu kulturnega dne, ki je bil posvečen 500. obletnici rojstva Adama Bohoriča, tudi uradno zaključili z branjem za bralno značko v tem šolskem letu.

Branje za priznanje se je letos zaradi epidemioloških razmer podaljšalo vse do konca maja. Bralno značko je osvojilo 126 pridnih bralcev. Od tega je bilo 56% deklic in 44% dečkov. Imamo 8 zlatih bralcev, 2 dečka (Anej Gorenc in Leon Drstvenšek) ter 6 deklic (Hana Bogovič, Lara Larisa Dular Ana Lackovič, Brina Ljubi, Živa Milar ter Pia Marija Sluga).

Kot vsako leto je tudi letos največji upad usvojenih priznanj v tretjem triletju. Najbolj nadobudni bralci pa so kot vsako leto učenci 1., 2. in 3. razreda. Vsi letošnji »značkarji« so obljubili, da bodo z branjem nadaljevali tudi v prihodnje in si zastavili cilj, postati zlati bralec.

Katja Zorčič

Zlati bralci (Brina, Ana, Lara Larisa, Živa, Pia Marija, Hana, Leon, Anej).

1. a

2. a

3. a

4. a

5. a

6. a

7. a

7. b

8. a

9. a

OGLED BOHORIČEVE SLOVNICE

V četrtek, 18. 3. 2021, smo se nekateri učenci 8. in 9. razreda z učiteljico Mileno Žičkar Petan odpravili v Mestni muzej Krško.

Obisk je bil kratek, saj smo si ogledali samo razstavljen originalni izvod Bohoričeve slovnice. Gre za Zimske urice, ki si jo je Mestni muzej Krško izposodil iz Narodne in univerzitetne knjižnice v Ljubljani. Knjiga je bila razstavljena v posebni vitrini in odprta na straneh 42 in 43. Tu smo videli, da je Bohorič zapisal tudi nekaj slovenskih besed.

Ker prihajamo iz šole, ki se imenuje po Adamu Bohoriču, smo na njegovo delo zelo ponosni. Videti eno izmed prvih slovenskih knjig pa je še prav poseben občutek.

Zala Simonišek in Tinkara Umek, 8. a

USTVARJANJE ADAMA BOHORIČA V PRETEKLIH LETIH

Učenci so tudi v šolskem letu 2019/2020 ustvarjali na temo Adama Bohoriča. Naredili so nekaj krasnih portretov.

Portret Adama Bohoriča, svinčnik
Jakob Ferlan, 3. a

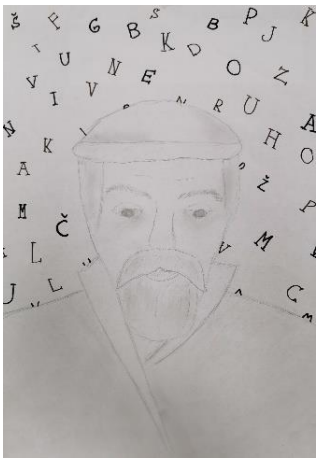

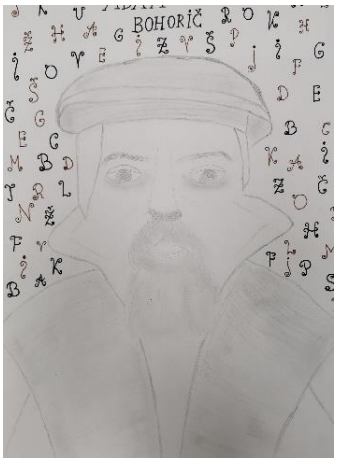

Portret Adama Bohoriča, svinčnik in flomaster
Anaja Teodorovič Avsenak, Žana Ban in Nika Kovačič, 5. a

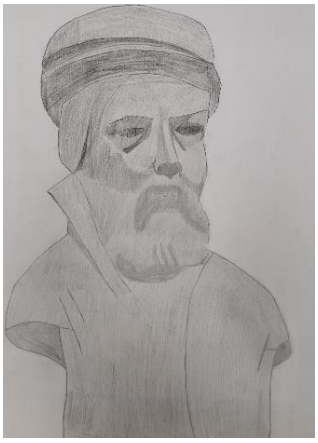

Portret Adama Bohoriča, svinčnik
Gaj Bračun, 6. a

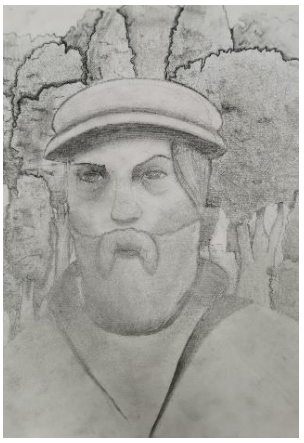

Portret Adama Bohoriča, svinčnik
Eneja Perc, 9. a

LITERARNI SPISI O ADAMU BOHORIČU

Naši učenci vsako leto sodelujejo na likovno-literarnem natečaju Na obisku pri Juriju Dalmatinu. Tudi letos so svoje znanje o času protestantizma prelili v like glavnih oseb tega časa.

MOJ UČITELJ ADAM BOHORIČ

Začelo se je novo šolsko leto. Komaj sem čakal, da se vidim s svojimi sošolci in da si izmenjamo počitniške zgodbe. Na nek način se pa šole nisem veselil, saj so mi stroga pravila dobesedno šla na živce.

V šolo sem hodil sam, včasih se mi je pa pridružil moj najboljši prijatelj Jurij Dalmatin. Hodila sva po največjem soncu in po največjem nalivu. Večkrat sva preskakovala potoke in se lovila. Ko pa sva prispela do zastrašujoče stavbe, ki se ji je reklo šola, sva pa oba čisto žalostna morala prestopiti prag. Začela se je prva ura in vstopil je novi učitelj z veliko brado. Predstavil se je kot Adam Bohorič. V tistem trenutku pa se mi je v glavi razsvetlilo. O njem sem vedel, da je napisal Zimske urice. Eden od mojih sošolcev je klepetal in kar naenkrat je palica udarila po mizi. Vedel sem, da z njim ne bo heca. Tako me je bilo strah, da sem skoraj potočil solzo. Minila sta dva tedna, meni se pa ni nič sanjalo. Jurija Dalmatina sem prosil za pomoč, ker on je bil pa genij. Znal je čisto vse. Na poti domov mi je Jurij večkrat razložil snov. Drugi dan smo prišli v šolo in učitelj Adam Bohorič je rekel, da bo danes začel spraševati. Jaz sem imel takšno srečo, da sem bil prvi vprašan. Učitelj mi je zastavil pet vprašanj. Vprašal me je, katerega leta sta bili napisani prvi knjigi. Jaz sem odgovoril: »Leta 1550.« Dobil sem pet. Naslednji je bil Jurij. Mislil sem, da bo vse znal, ampak motil sem se. Ni vedel, kako se imenujeta prvi slovenski knjigi. Iz zadnje klopi sem mu prišepnil: »Abecednik in Katekizem.« Učitelj me je slišal in me je zelo močno nadrl. Moral sem stati v kotu in gledati v steno. Po pouku sem šel domov in začel je padati dež. Bil sem ves žalosten, ker sem bil v šoli kregan. Učitelj je drugi dan zamudil k uri. Vsi smo se spraševali zakaj. Izvedeli smo, da je šel poučevat na drugo šolo. Vsi smo bili zelo veseli, ker nam je šel zelo na živce. Kar naenkrat sem zaslišal nekakšno zvonjenje. Zbudil sem se in videl, da je budilka.

Bil sem zelo hvaležen, da je bila to zgolj nočna mora in ne resnični svet. Mislim, da je današnji šolski režim dovolj strog. Če bi bil takšen kot v starih časih, ne bi bilo prijetno.

Lovro Fila, 9. a

DALMATIN PIŠE BOHORIČU

Gospod Bohorič, pozdravljeni!

Že kar nekaj časa se nisva videla, pa tudi kakšnega pisma, v katerem bi vam povedal, kako mi gre in kako sem, vam nisem že nekaj časa poslal … Oprostite. Vem, da ste mi naročili, da naj vam pišem, še posebno če bom potreboval vašo pomoč, podporo … A moram priznati, da mi gre kar dobro. Pa tudi sam sem kar zadovoljen, kar pa največ šteje, mar ne? Torej … Naj kar začnem. Nemška šola tukaj, v Wittenbergu, mi je zelo ljuba. Našel sem veliko meni podobnih … Radi se učimo, prebiramo knjige … Naučil sem se tudi obilo novih besed iz tujih jezikov. Berem tuje knjige, tujih književnikov, poskušam se znajti med besedami tujih jezikov. In všeč mi je, če sem iskren. A zelo pogrešam svoj dom, svoj ljubi dom. Kjer je vse bolj preprosto, vse bolj domače … Pogrešam slovensko deželo, pa četudi je tu, na Nemškem, čudovito.
Kako sta oče in mati? Napisal sem jima ogromno pisem in vedno rečeta, da sta odlično. Pa sta res? Morda si želita biti odlično, a nista in ne moreta biti, ker sem zdoma. Prosim, učitelj Bohorič, ko mi boste odpisovali pismo, samo recite, da sta v redu. In povejte jima, da ju zelo pogrešam. Četudi se zgodi nekaj popolnoma nepričakovanega ali slabega … Vedno bosta imela neverjetno velik pečat v mojem srcu. Bil sem mlad in doma smo bili revni. Mati in oče nista imela denarja za moje šolanje. Morda bo to zvenelo čudno, a sem jima za to zelo hvaležen. Za revščino. Za to, da mi nista mogla vedno privoščiti vsega, kar sem si želel ali kar sta si zame želela onadva. A tako sta me vzgojila v večno hvaležnega otroka za tisto, kar sem imel in verjemite, učitelj, nikoli nisem imel veliko. A sem vedno vedel, da so moji starši najboljša starši, ki bodo vedno moj največji vzor. Ni pomembno, kam bom šel ali kaj bom dosegel … Onadva bosta vedno tista, po komer sem se zgledoval.
Pa vi, gospod učitelj? Kako ste? Tudi za vas bi rad, da veste, kako pomembni ste bili in še vedno ste v mojem življenju. Vedno boste. Od vseh ljudi na tem našem, prečudovitem planetu, sem spoznal vas, spoštovanega učitelja. Oh, koliko ste me naučili! Koliko znanja sem prevzel od vas! Menim, da ste se in se še vedno zapisujete v zgodovino našega podcenjenega in najlepšega jezika, ki zveni tako častno, kot najlepša ptica izmed vseh ptic, ki sedijo na veji. Slovenščina. Veste, ko ste mi vedno govorili, da je naš jezik najlepši izmed vseh in da bom to tudi sam lahko ugotovil, ko se bom šel šolat na Nemško? No, prav ste imeli. Sam sem opazil, da naš prelep slovenski jezik izstopa … Kako majhna, uboga dežela smo, pa imamo tako lep, častni jezik. Mar ne? Veste, mislim, da bo to nekoč zelo pomembno. In kljub temu da ljudje slovenščino kot knjižni jezik težje sprejemajo in da protestantska vera ni tako priljubljena s strani ljudstva … nekoč se bo vse to spremenilo. Morda se motim, a mislim, da bo nekoč obstajal nekdo, ki bo ves naš trud in delo znal ceniti. Nikoli nismo obupali … Želeli smo, da bi se slovenščina razvijala. In to smo dosegli, gospod učitelj, karkoli se je in se še bo zgodilo … knjige so tu in knjige bodo ostale.

Pozdrav,

vaš učenec Jurij Dalmatin

Ana Lackovič, 9. a

ADAM BOHORIČ SE JE VRNIL V RODNI KRAJ

Bil je ponedeljek, v šoli smo imeli kulturni dan. Prišli smo v šolo, se posedli v učilnice in pouk se je začel.

Prva šolska ura je minila. Zmotila nas je ena od učiteljic in nam povedala, da mož na konju hiti proti naši šoli. Ravnateljica je odšla ven in zagledala Adama Bohoriča. Vsi smo odšli pred šolo in nismo mogli verjeti svojem očem. Bohorič nas je nagovoril. Odšli smo v jedilnico, kjer nam je povedal, kako navdušen je nad našimi kraji, kakšna je sprememba. Najbolj je bil navdušen nad našo šolo in kipom pred njo. Pojedli smo malico in odšli nazaj v razrede. Bohorič je prišel v našo učilnico, saj smo imeli kulturni dan o 16. stoletju. Bil je zelo navdušen nad tehnologijo, slovenščino, našimi oblačili in avti. Malo nas je poučil o času reformacije, o tem, kaj se je dogajalo s knjigami, pisavo in drugimi ljudmi. Pokazal nam je svoj Abecednik, ki je izšel leta 1550, naučil nas je pisavo bohoričico, prebral nam je svoje knjige in nam vse prevedel. Povedal nam je veliko zgodb o svojem odraščanju, svojih prijateljih in družini. Na koncu ure nam je rekel, da smo veliko bolj pridni in vzgojeni, kot so bili njegovi učenci, delo veliko boljše poteka, imamo lepše učilnice, vse se je razvilo tako hitro in dobro. Vsak je imel na koncu pet minut, da ga je kaj lahko vprašal ali mu pa povedal kaj o sebi in dogajanju. Vprašala sem ga, zakaj se je vrnil v domači kraj, kako je vedel, kako nas bo našel. Rekel je, da nikoli ne bi mogel pozabiti svojega rodnega kraja. Nekaj najbolj nepozabnega se nam je zgodilo tega dne. Odšli smo domov in naslednji dan normalno prišli v šolo. Ravnateljica je z Bohoričem pila čaj in se pogovarjala. Med odmorom nas je prišel Bohorič še pozdravit, ker je moral že oditi. Njegovi prijatelji so ga čakali zunaj.

Vsakemu učencu je dal pismo, ki ga je napisal v spomin na nepozaben in poučen dan.

Tjaša Gorenc, 9. a

STRIPI

Osmošolci in devetošolci so letos postali striparji. Temi sta bili Aškerčevo Kronanje v Zagrebu in slovenski protestanti. Nastali so vsebinsko in likovno dovršeni stripi. Nekaj si jih zasluži objavo.

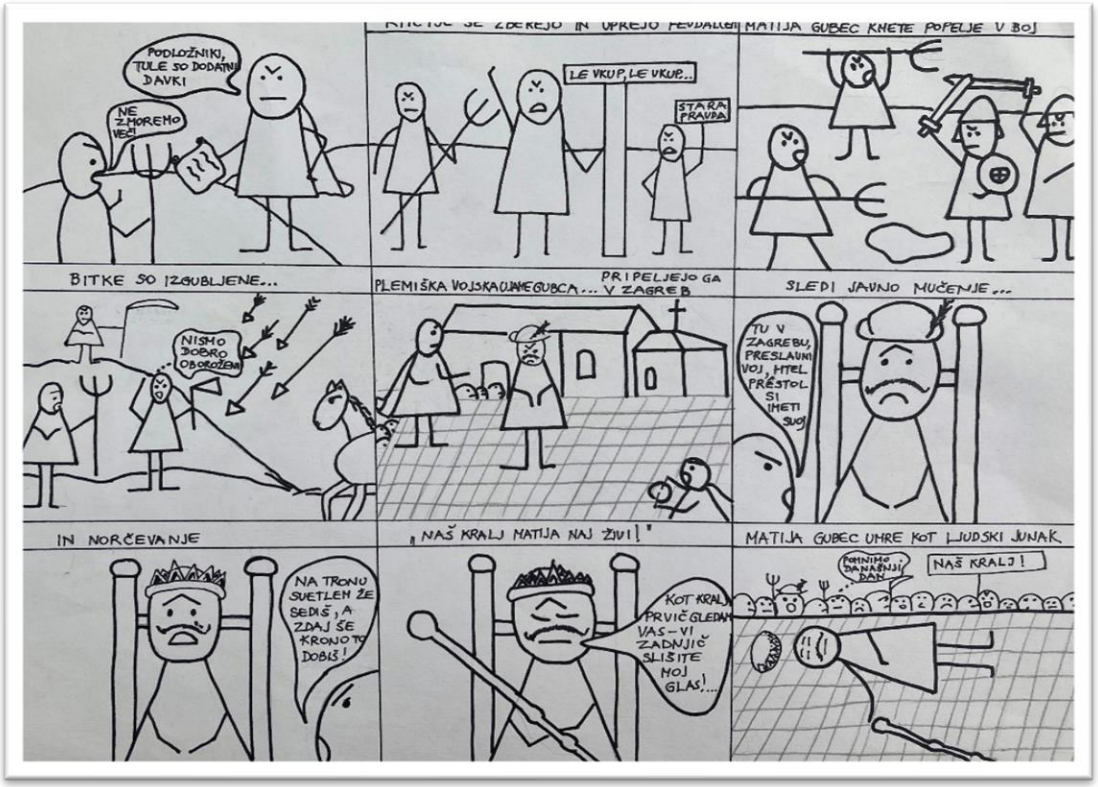

Gal Fuks, 8. a

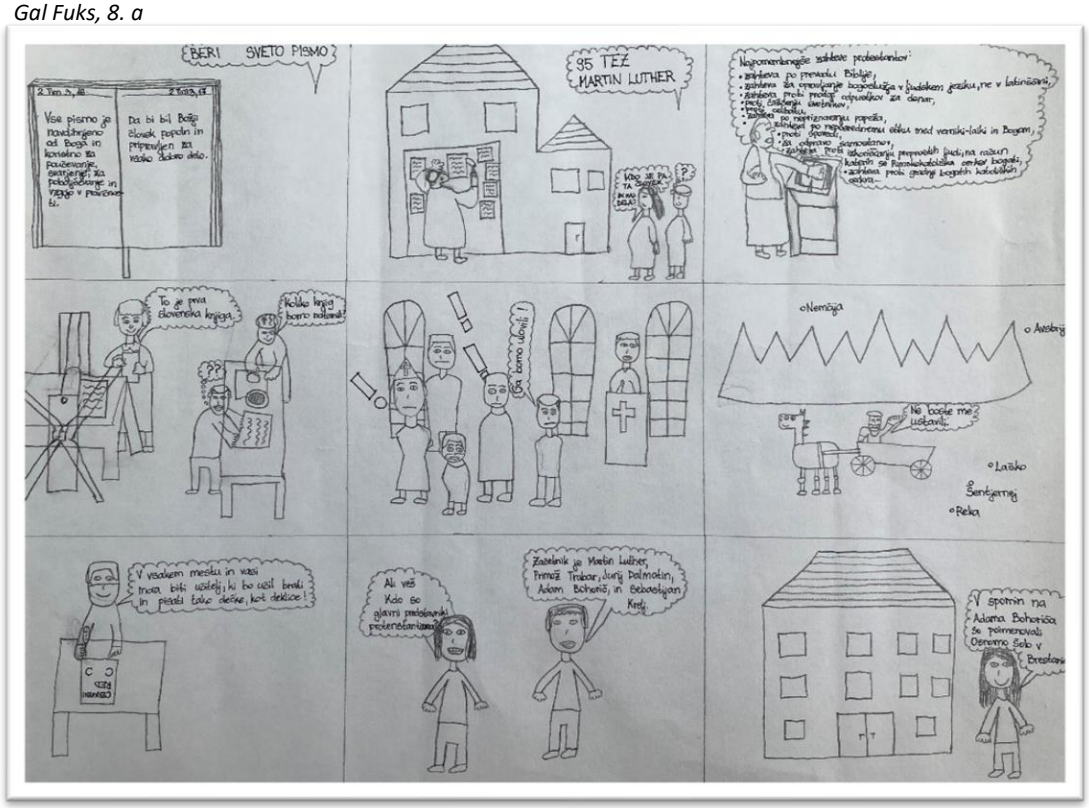

Pia Marija Sluga, 9. a

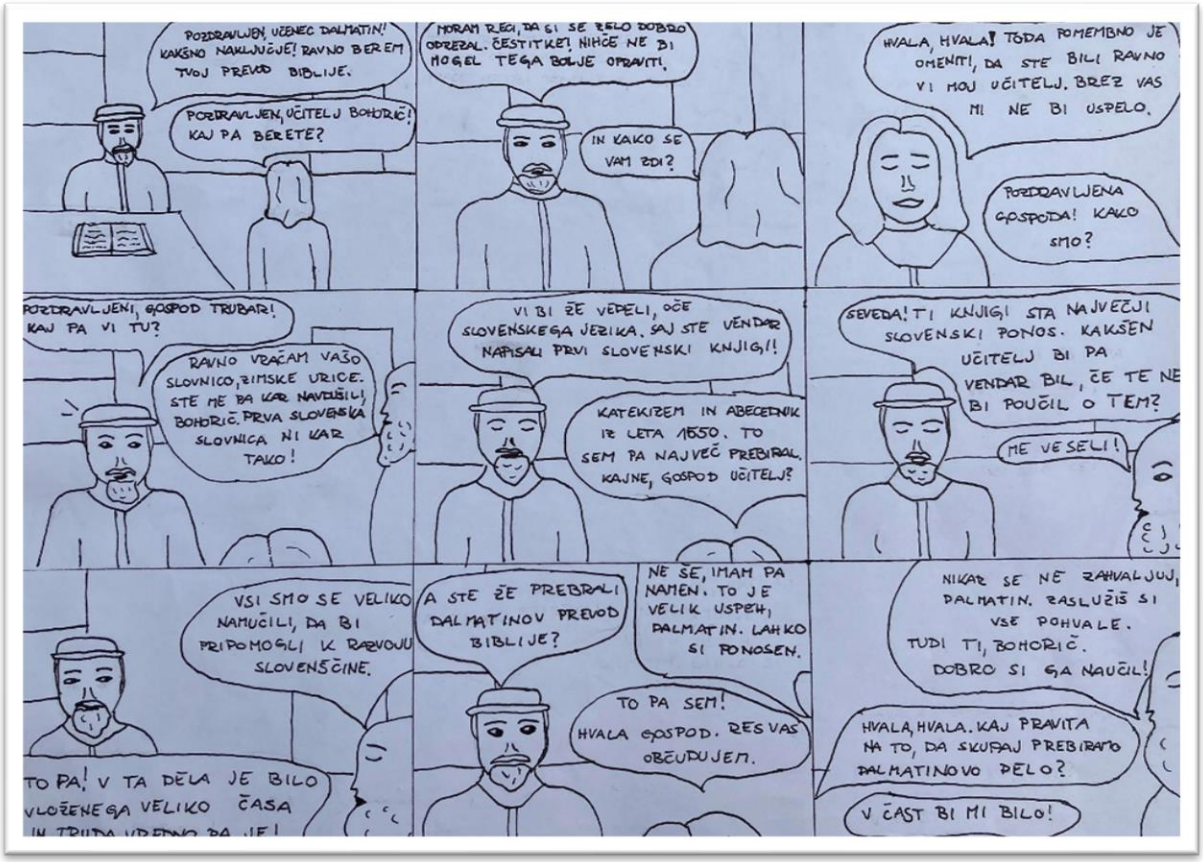

Brina Ljubi, 9. a

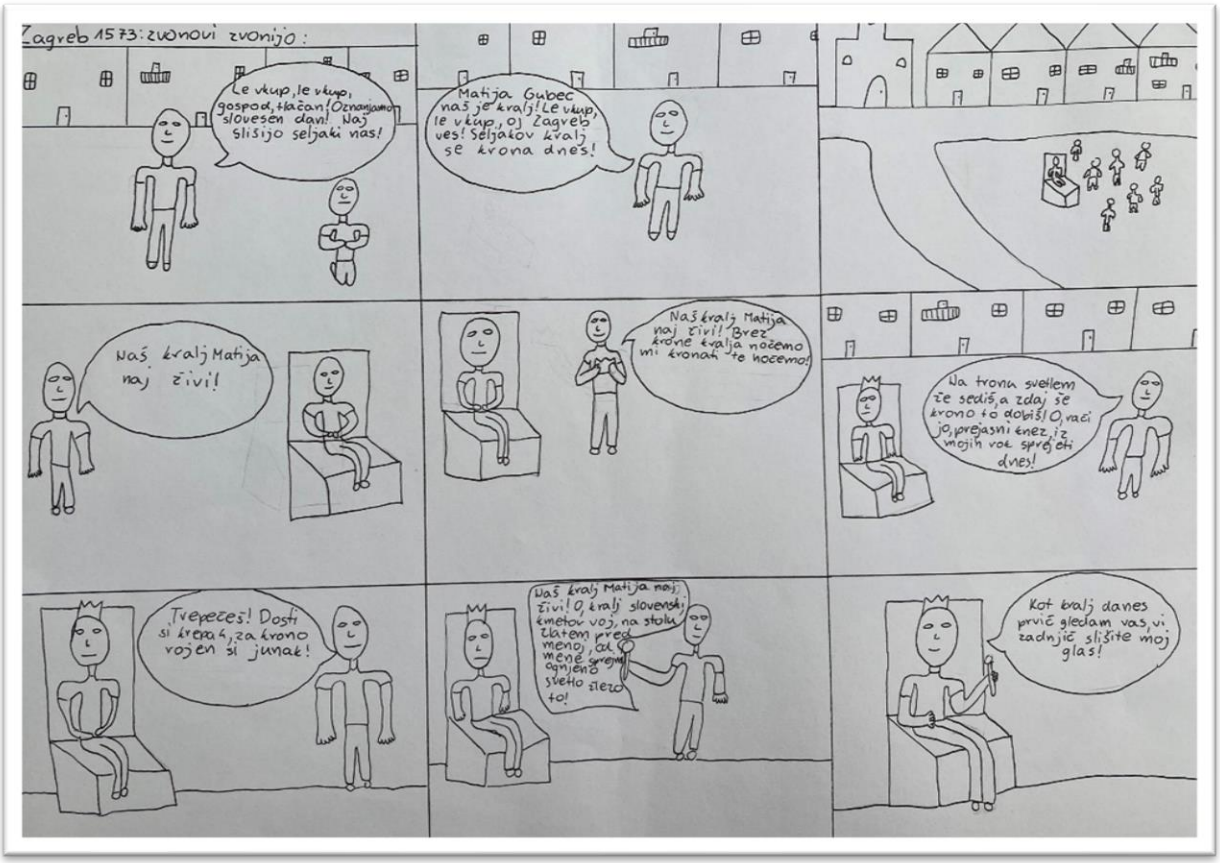

Neja Pirc, 8. a

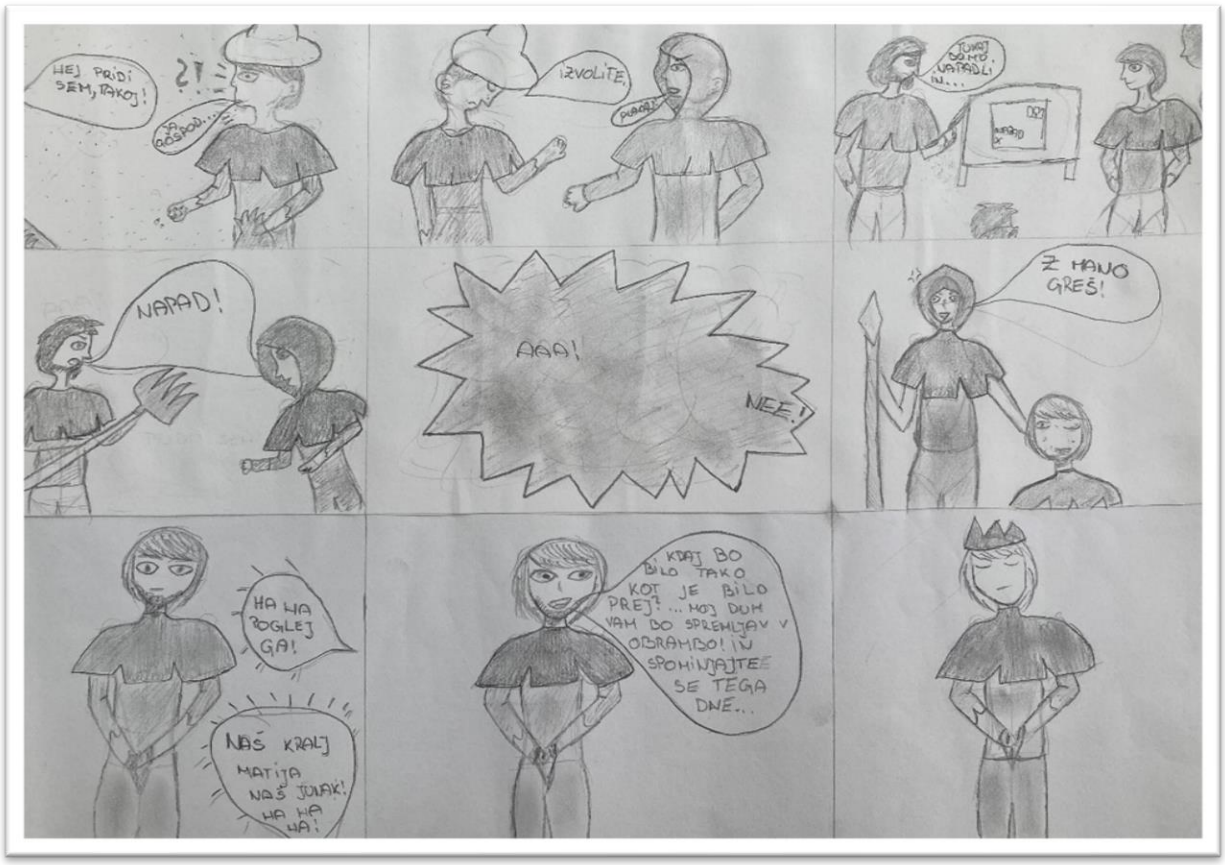

Monika Levičar, 8. a

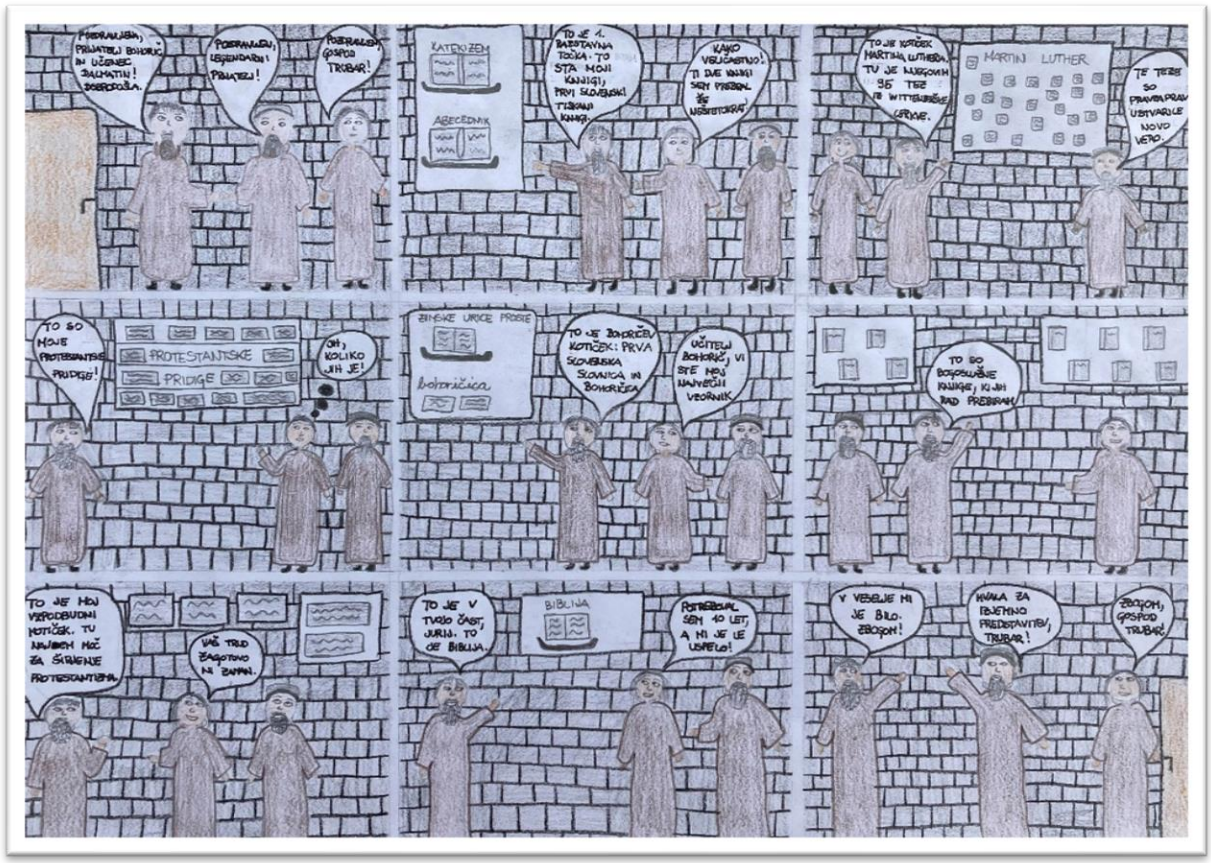

Ana Lackovič, 9. a

MEDGENERACIJSKO SREČANJE OB KNJIGI

V sredo, 2. 6. 2021, ob 16. uri smo se na terasi prvega razreda ob prijetnem žvrgolenju ptic in vonju sveže pokošene trave zbrale udeleženke letošnjega medgeneracijskega branja.

Letos se je prijavilo 12 učenk in 1 učenec ter 3 upokojene učiteljice. Srečanja se je udeležilo 7 učenk in 2 upokojeni učiteljici.

Naslov letošnje knjige, ki smo jo udeleženci projekta dobili v dar, je Planet, ki ne raste (Lučka Kajfež Bogataj). Ker je bila knjiga za osnovnošolsko branje prezahtevna, smo si že na začetku razdelili poglavja, ki jih bomo prebrali. Na srečanju smo izmenjale vtise o podarjeni knjigi. Govori o onesnaženosti našega planeta. Večino časa pa smo posvetile knjigam, ki jih trenutno beremo ali smo jih prebrale v času šolanja na daljavo. V spominu so nam ostale knjige: Bolj star, bolj živ; Raje umrem; Na svidenje, Lara; 35 kg upanja; Uničimo jo; Hiša Marije Pomočnice; Black Out; Jastrebov let …

Seveda pa smo ob sladkanju s piškoti iz pekarne Miš Maš omenile tudi roman Luciferka (Svetlana Makarovič).

Čas nam je minil, kot bi mignil. Prijetno popoldne smo zaključile z željo po nadaljevanju te rutine tudi v prihajajočem šolskem letu.

Katja Zorčič

Medgeneracijsko branje je bilo poučno in zabavno.

Živa Milar, 9. a

Srečanja z bivšimi učiteljicami in učenci me osrečujejo, zato se jih vedno veselim. Veselim se novih predlogov za branje in iskrivih pogovorov. Upam, da bo gospa knjižničarka še imela voljo za druženje tudi v bodoče.

Mihaela Suvajčević

Veselila sem se srečanja, saj smo videle bivše učiteljice.

Hana Bogovič, 9. a

Srečanje je bilo prijetno, vzdušje je bilo pozitivno. V objemu narave smo se pogovarjale in razpravljale o mnogih temah, ki zadevajo tako mlajše, kot tudi starejše generacije. Teme so bile poučne in zelo navdihujoče.

Ana Lackovič, 9. a

Medgeneracijsko branje.

Na srečanju je bilo zabavno. Srečale smo bivše učiteljice, malo smo se posladkale in se pogovarjale.

Katarina Ferlan, 7. a

Vesela sem, da sem lahko sodelovala v projektu. Bilo je prijetno. Bi pa želela, da bi bile knjige s prijetnejšo vsebino, bolj primerne za osnovno šolo.

Jožica Uršič

SLOVO OD DEVETOŠOLCEV

Devetošolci so v začetku leta razmišljali o času, ki ga živijo in o poti, ki je pred njimi.

NA PRAGU ODRAŠČANJA

Začelo se je novo šolsko leto in z njim grem novim ciljem in zmagam naproti. Sedaj sem v devetem razredu in moram izbrati smer, kam se bom vpisala v srednjo šolo. Za zdaj ne vem še, kaj me čaka, zato skušam pozitivno gledati na svet in izbrati pravilno.

Ko se ozrem okoli sebe, se vse zdi tako težko, saj ne vem, kje bi začela uresničevati svoje sanje. Najbolj se želim posvetiti ocenam, saj je moja dolgoročna želja, da sem vseh devet let odlična in srečna. Verjamem, da bom s težkim garanjem in pozitivnim mišljenjem svoj cilj dosegla malo pred pragom odraslosti. Sama vem, da se bom težko poslovila od sošolcev in odšla v svet iskat nove prijatelje, a takšno je življenje. Z nekaterimi bom mogoče ostala v stiku, z drugimi pa bom skupno življenjsko pot žal zaključila tu. Prepustila se bom toku življenja in upala na najboljše.

Med odraščanjem so bili moja največja opora starši. V življenju si ne bi želela boljših staršev, saj sta me podpirala in mi vlivala pogum za vsako mojo zamisel, željo. Od njiju sem se ogromno naučila v času odraščanja, zdaj pa se jima lahko samo še zahvalim. Velikokrat sem iskala to, česar nimam. Ugotovila sem, da ni vredno, saj je življenje prekratko. Zato sem zdaj raje hvaležna za to, kar imam. Hvaležna sem za vsakdanjo srečo, hrano, družino, življenje in še mnogo drobnih, ampak dragocenih stvari, ki niso vsem vsakdanje.

Hvala vsakemu posebej v mojem odraščanju, ki mi je naredil nasmeh na obrazu in mi polepšal katerikoli dan v življenju odraščanja. Hvala, brez vas ne bi bilo moje odraščanje tako lepo.

Hana Bogovič, 9. a

NA PRAGU ODRAŠČANJA

Star sem 14 let in včeraj sem vstopil v 9. a razred. Deveti razred je po mojem mnenju ena največjih prelomnic med vsemi, saj zadnje leto vidiš svoje sošolce, učitelje … Konec leta pride tudi valeta, ki je vsaj po mojem mnenju pomembna za vse.

In po devetem razredu vstopiš že kar v srednjo šolo, kar je že druga stopnja v tvojem šolskem življenju. Jaz se bom najverjetneje napotil v medjisko srednjo šolo v Novo mesto. Ampak z vstopom v novo, višjo šolo, ne dobiš samo novih sošolcev in učiteljev, temveč tudi občutiš posledice odraščanja. Ne bo te več mama peljala v šolo, ampak boš moral sam z avtobusom. In tukaj se odraža tudi samostojnost. Tudi učenje postaja zahtevnejše in obširnejše. Spoznavaš nove ljudi, nove predmete in se učiš novih spretnosti, ki ti bodo v bodoče pomagale v službi ali kjerkoli drugje v prihodnosti.

Vendar pa služba nastopi šele po koncu srednje šole, tako da je to tema za kdaj drugič.

Gašper Colarič, 9. a

NA PRAGU ODRAŠČANJA

Vsi enkrat v življenju odrastemo in hočemo doseči svoje cilje.

V življenju se enkrat rodimo in enkrat umremo. Pri odraščanju pa največ pomagajo starši. Spodbujajo te, podpirajo... Ko sem bil majhen, sem tako želel dopolniti 18 let, da bi lahko šel po svoje in mislil sem, da bo vse lažje, a na žalost ni tako. V življenju se je treba boriti. Ko pomislim, da sem v devetem razredu, se mi zvrti. Čas tako hitro beži. Zdaj se šele zavedam, da bom pogrešal vse svoje sošolke, sošolce in tudi učitelje, s katerimi smo in še bomo preživeli vseh teh devet let. Res je, da sam zelo težko čakam srednjo šolo, ampak mi je le malo žal za te naše stare spomine, ki smo jih preživeli skupaj. Srednja šola mi zbuja strah, ker ne vem, kakšne sošolce, učitelje in nove prijatelje bom imel. Po končani osnovni šoli pa odhajam v strojno šolo v Krško. Res je, da je še daleč do končane srednje šole, ampak bom vztrajal, da naredim to šolo, ker me je ta poklic navdušil.

To je moja zgodba odraščanja in resnično upam, da se mi bodo sanje uresničile.

Kristian Kozmus, 9. a

NA PRAGU ODRAŠČANJA

Odraščanje je pomemben, a izjemno težek del življenja. Odraščanje je tudi obdobje, ko se moramo odločiti, kaj bomo v življenju počeli, kar je lahko zelo stresno za večino ljudi. Pa je odraščanje res samo eno težko, stresno in nasploh utrujajoče obdobje v našem življenju? Ne ravno. Naj pojasnim, zakaj.

Zdaj smo v teh letih, ko nas spravljajo ob živce šola, družina in včasih tudi naši prijatelji. Nad vsem se pritožujemo in naša čustva se hitro spreminjajo. Ja, odraščanje je naporno, a ne bi se smeli neprestano obremenjevati z vsem. Moramo se obkrožiti s prijatelji in se enostavno prepustiti trenutku. To ne pomeni, da popolnoma pozabimo na vse naše zadolžitve in se le zabavamo. Vendar pa si le moramo vzeti nekaj prostega časa tudi zase in za naše bližnje. Med odraščanjem je torej pomembno, da najdemo ravnotežje med prostim časom in zadolžitvami. Prav tako pa se moramo že osredotočiti na našo prihodnost in si izbrati poklic, saj ga bomo opravljali zelo dolgo in je pomembno, da bomo z njim zadovoljni. Moramo dobro premisliti in se zavedati, da ni popolnega poklica in bomo vedno našli nekaj, kar nam pri poklicu ne bo všeč. Zato se moramo odločiti na podlagi naših močnih področij in interesov.
Poleg tega pa se moramo naučiti samostojnosti in izboljšati naše socialne vrline. To pomeni, da se moramo zavedati, da nas ne bodo imeli vsi radi in to sprejeti. Včasih bomo morali tudi sodelovati z ljudmi, s katerimi se ne razumemo najbolje. To bomo največkrat potrebovali v službi, že zdaj pa nas tega učijo v šoli. Večina nas to slabo sprejema. To se npr. pokaže pri delu v skupinah. Včasih nas učitelji razdelijo v skupine z ljudmi, s katerimi se ne razumemo najbolje, in nas ločijo od ljudi, s katerimi radi sodelujemo. Tako nas učijo, kako doseči uspeh in najti skupen jezik z ljudmi, s katerimi se ne razumemo in nas tako pripravijo na prihodnost. Sami tudi ne maramo opravil, ki nam jih naložijo starši. Zdijo se nam dolgočasna in brezvezna. A s tem nas tudi starši pripravljajo na čas, ko bomo imeli svojo hišo in družino. Naučijo nas delovnih navad, ki jih bomo potrebovali v prihodnosti. To se navezuje na samostojnost, saj ne bodo vedno starši skrbeli za nas. Zato se moramo prav tako naučiti postaviti zase in reševati svoje probleme. Prav tako je pomembno, da včasih stopimo iz svoje cone udobja. Tudi to bomo potrebovali kot odrasli in nas tega prav tako navajajo v šoli. V razredu so res ljudje, s katerimi ne maramo sodelovati, a je vseeno lažje delati z nekom naše starosti in nekom, ki ga poznamo, čeprav nam ni ravno ljub. Težje pa je, ko moramo sodelovati z neznanimi ali starejšimi osebami. Zato imamo v šoli dneve dejavnosti, ko smo prisiljeni sodelovati s starejšimi ali neznanimi ljudmi. Tudi to izboljšuje naše socialne vrline, čeprav nam to ni všeč in se večkrat ob tem počutimo neprijetno.
Če povzamem, je odraščanje torej nekakšna priprava na odraslo življenje. Pri tem nam pomagajo šola, družina in prijatelji. Vsak na drugačen način, vsi pa imajo isti cilj. Zagotoviti nam želijo srečno in uspešno življenje. Čeprav tega ne vidimo in se nam zdi, kot da nam želijo slabo, je za nas zelo pomembno. Res pa je, da s tem ko nam pomagajo najti pravo pot v življenju, nad nas večkrat prinesejo stres in pritisk. Zato si moramo najti čas zase, da se razbremenimo in si naberemo novo energijo za našo pot do srečnega življenja.

Brina Ljubi, 9. a

NA PRAGU ODRAŠČANJA

Odraščanje. Kaj je to?

Večkrat slišim, da se v času odraščanja človek spremeni tako po videzu kot po karakterju. Tudi sam sem že pred vrati tega obdobja. Kmalu se bom moral odločiti, v katero srednjo šolo se bom vpisal. Od tega je odvisno, kaj bom počel v življenju. Redki se najdejo, ki točno vedo, kaj želijo početi in doseči v življenju. Moje misli so še razdvojene. Odločam se med dvema poklicema (rad bi se prav odločil, ampak je res težko, ker nimam izkušenj iz odraslega življenja). Zanima me računalništvo ter multimedija. Ob strani mi stojita starša, tako da mi bosta tudi onadva pomagala s svojimi nasveti. Zavedam se, da sedaj drugače razmišljam, kot pa bom razmišljal recimo čez deset ali petnajst let. Moje misli so usmerjene v zaključevanje šole, za katero se bom odločil in upam, da bom tudi dobil službo. Je pa res, da me čaka še veliko zanimivih dni v tem mojem sedanjem obdobju, ki pa je seveda najstništvo. Velikokrat mi rečejo, da sem »pojedel pamet celega sveta« ali pa »saj boš videl, ko boš odrasel«. Res je težko. Oni hočejo nekaj, jaz pa se temu upiram, ampak vseeno vem, da mi ne želijo nič slabega. V življenju storimo veliko napak, vendar se iz njih tudi veliko naučimo. Ni lahko odraščati, zato velikokrat pride do prerekanja, ampak vedno najdemo neko skupno rešitev, da je ta za vse prav.

Poseben je ta čas, vendar pa je to del življenja vsakega od nas. Pogumno se prebijam mimo. Pred mano je še veliko stvari, ki jih ne poznam, zato pa pravijo, da se počasi daleč pride. Želim si, da mirno mine ta čas, se pravilno odločim glede šolanja in zakorakam v novo obdobje odraslosti.

Anej Gorenc, 9. a

SLOVO OD DEVETOŠOLCEV

Sama sem vedno govorila, da so učitelji grozni.
In potem sem postala učiteljica in zgodba se je malo obrnila.
Učenci so postali tisti grozni.

Ne jemljite si tega preveč k srcu.

Učitelji imamo svoje učence zelo radi. Čeprav kdaj malo pojamramo.
Prav vsak od vas je nekaj posebnega in prav vsakemu želim, da bo v življenju srečen in dober.

Vesela sem, da ste bili ravno vi tisti, s katerimi sem prvič zakorakala v šolsko leto, da sem vas lahko učila, opazovala, se z vami nasmejala in se imela fajn.

Konec šolskega leta je prišel kar nekako prehitro.

Urša Vidmar

NAŠE SLOVO

Pa je prišel ta težko pričakovani dan … po 9. letih smo se poslednjič zbrali, da skupaj prelistamo knjigo doživetij in spominov našega osnovnošolskega šolanja, zaključimo še zadnje poglavje ter navdušeno razglasimo začetek nove, nam še čisto tuje, a neizbežne poti v svet samostojnosti, novih izkušenj in znanj. Ustvarili smo spomine, ki jih ni mogoče pozabiti – tiste, vesele, polne smeha, tudi takrat, ko se je od nas pričakovalo zrelo in resno obnašanje ter tiste, ki nas opomnijo, da se na naši poti proti uspehu lahko srečamo z mnogimi izzivi, na katere ne bomo pripravljeni … a prav vsi spomini so vendarle odeti v povezanost in pristne prijateljske vezi, ki smo jih spletli v preteklih 9. letih. Skupaj smo namreč odraščali in postali takšni, kakršni danes stojimo pred vami.

Ana Lackovič, 9. a

9. a

SLOVO

Kot razrednik sem spoznala, da je prav vsak posameznik v razredu drugačen, različen, svoj – vendar vas je ravno ta drugačnost naredila takšne, kakršni ste danes. Nagajive, razigrane, sproščene, nasmejane najstnike. Všeč mi je, da ste si med seboj tako različni, sposobni na različnih področjih, a hkrati pripravljeni medsebojno sodelovati in si pomagati.

Na vaši nadaljnji življenjski poti zaupajte vase, raziskujte, bodite iskreni do sebe in bližnjih, sledite svojim sanjam, delajte dobra dela in se veselite življenjskih zmag. Bodite strpni do drugih in drugačnih. Verjemite in zaupajte, da je prav posebej za vas pripravljen prostor pod soncem, ne pozabite, da se v vsakem od vas skriva nekaj posebnega in to posebnost, ta biser delite z drugimi. Četudi ne veste, kaj vas čaka, bodite drzni in predani, ne obupajte, spoštujte sebe in druge ter ostanite zaljubljeni v svoje življenje.

Srečno in uspešno želim tako vam, dragi učenci, kot vašim staršem.

Natalija Rovan, razredničarka

- **CAJTENG**, časopis OŠ Adama Bohoriča Brestanica, posebna izdaja, letnik 2020/2021
- **Uredništvo**: Šolska cesta 29, 8280 Brestanica

- **Urednica posebne izdaje**: Urša Vidmar
- **Bohoričev tim:** Marjanca Bromše, Martina Ivačič, Katja Zorčič, Milena Žičkar Petan, Urša Vidmar
- **Jezikovni pregled:** Suzana Remih
- **Foto in video**: Rožle Grubič, Jan Brljavac, Kristian Kozmus
- **Likovni prispevki**: učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica
- **Drugi sodelavci**: učitelji in učenci OŠ Adama Bohoriča Brestanica